TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2021. gada 10. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Robežkontrole, patvērums un imigrācija – Patvēruma politika – Kopējās procedūras starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai – Direktīva 2013/32/ES – 40. panta 2. punkts – Turpmāks pieteikums – Jauni elementi vai fakti – Jēdziens – Dokumenti, kuru autentiskums nevar tikt konstatēts vai kuru avots nevar tikt objektīvi pārbaudīts – Direktīva 2011/95/ES – 4. panta 1. un 2. punkts – Pierādījumu vērtēšana – Attiecīgās dalībvalsts pienākums sadarboties

Lietā C-921/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Hertogenboshā, Nīderlande) iesniedza ar 2019. gada 16. decembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts tajā pašā dienā, tiesvedībā

LH

pret

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], N. Vāls [*N. Wahl*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], L. S. Rosi [*L. S. Rossi*] (referente) un J. Pasers [*J. Passer*], tiesneši,

ģenerāladvokāts: Dž. Hogans [*G. Hogan*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– LH vārdā – *I. M. van Kuilenburg*, *advocaat*,

– Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *H. S. Gijzen*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *G. Wils* un *J. Tomkin*, kā arī – *M. Condou-Durande*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2021. gada 11. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.), 40. panta 2. punktu, lasot to kopsakarā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.), 4. panta 2. punktu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. un 52. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp LH un *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (tieslietu un drošības valsts sekretārs, Nīderlande; turpmāk tekstā – "valsts sekretārs") par to, ka tas ir noraidījis LH iesniegtu turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2011/95

3 Direktīvas 2011/95 4. pantā "Faktu un apstākļu novērtēšana" ir noteikts:

"(1) Dalībvalstis var uzskatīt par pieteikuma iesniedzēja pienākumu pēc iespējas ātrāk iesniegt visas sastāvdaļas, kas nepieciešamas, lai pamatotu starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Dalībvalsts pienākums ir, sadarbojoties ar pieteikuma iesniedzēju, novērtēt attiecīgās pieteikuma sastāvdaļas.

(2) Šā panta 1. punktā minētās sastāvdaļas ir pieteikuma iesniedzēja paziņojumi un visa dokumentācija, kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja vecumu, izcelsmi, tostarp attiecīgo radinieku datiem, personu, valstspiederību(-ām) un iepriekšējās dzīvesvietas valsti(-īm) un vietu(-ām), iepriekšējiem patvēruma pieteikumiem, ceļojumu maršrutiem, ceļošanas dokumentiem un iemesliem, kādēļ tiek iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.

3. Starptautiskās aizsardzības pieteikuma novērtējums jāveic individuāli par katru pieteikuma iesniedzēju un, to darot, jāņem vērā:

[..]

b) attiecīgie paziņojumi un dokumentācija, ko iesniedzis pieteikuma iesniedzējs, tostarp informācija par to, vai pieteikuma iesniedzējs bijis vai var tikt pakļauts vajāšanai vai būtiskam kaitējumam;

[..].

5. Ja dalībvalstis piemēro principu, saskaņā ar kuru pieteikuma iesniedzēja pienākums ir pamatot starptautiskās aizsardzības pieteikumu, un ja pieteikuma iesniedzēja paziņojumos norādīti aspekti nav pamatoti ar dokumentāriem vai citādiem pierādījumiem, šiem aspektiem nav nepieciešams apstiprinājums, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) pieteikuma iesniedzējs pielicis patiesas pūles, lai pamatotu savu pieteikumu;

b) visas attiecīgās sastāvdaļas, kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā, ir iesniegtas un ir sniegts pietiekams pamatojums attiecībā uz jebkādu citu attiecīgu sastāvdaļu neesamību;

c) pieteikuma iesniedzēja paziņojumi tiek uzskatīti par saskaņotiem un ticamiem un nav pretrunā ar specifisku un vispārēju informāciju, kas pieejama par pieteikuma iesniedzēja lietu;

d) pieteikuma iesniedzējs iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu pie pirmās iespējas, ja vien pieteikuma iesniedzējs nevar apliecināt, ka viņam bijuši pamatoti iemesli, kāpēc tas nav izdarīts; un

e) konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējam kopumā var uzticēties."

4 Šīs direktīvas 14. panta 3. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis atceļ, izbeidz vai atsaka pagarināt trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka bēgļa statusu, ja attiecīgā dalībvalsts pēc tam, kad viņam piešķirts bēgļa statuss, konstatē, ka:

[..]

b) bēgļa statusa piešķiršanā izšķiroša nozīme bijusi nepareizi uzrādītiem vai neuzrādītiem faktiem, tostarp viltotu dokumentu izmantošanai."

Direktīva 2013/32

5 Direktīvas 2013/32 3., 18., 25. un 36. apsvērums ir izteikts šādi:

"(3) Eiropadome īpašā sanāksmē Tamperē 1999. gada 15. un 16. oktobrī vienojās strādāt, lai radītu kopēju Eiropas patvēruma sistēmu, kuras pamatā būtu 1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvencijas par bēgļa statusu [Apvienoto Nāciju Organizācijas līgumu krājums, 189. sēj., 150. lpp., Nr. 2545 (1954)], kas grozīta ar 1967. gada 31. janvāra Ņujorkas protokolu ("Ženēvas konvencija"), pilnīga un visietveroša piemērošana, tādējādi saglabājot neizraidīšanas principu un nodrošinot, ka nevienu personu nenodod atpakaļ vajāšanai.

[..]

(18) Tas ir gan dalībvalstu, gan starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju interesēs, lai lēmumi par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem tiktu pieņemti cik drīz vien iespējams, neskarot pieteikumu atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu.

[..]

(25) Lai pareizi identificētu personas, kam vajadzīga aizsardzība kā bēgļiem Ženēvas konvencijas 1. panta nozīmē vai kā personas, kam ir tiesības uz alternatīvo aizsardzību, visiem pieteikuma iesniedzējiem vajadzētu būt efektīvai piekļuvei procedūrām, iespējai sadarboties un pienācīgi sazināties ar kompetentajām iestādēm, lai iesniegtu attiecīgos savas lietas faktus, un pietiekamām procesuālām garantijām, lai virzītu savu lietu visos procedūras posmos. [..]

[..]

(36) Ja pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāku pieteikumu, nesniedzot jaunus pierādījumus vai argumentus, būtu nesamērīgi likt dalībvalstīm veikt jaunu pilnīgas izskatīšanas procedūru. Minētajos gadījumos dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai noraidīt pieteikumu kā nepieņemamu saskaņā ar *res judicata* principu."

6 Šīs direktīvas 2. pants ir izteikts šādā redakcijā:

"Šajā direktīvā:

[..]

b) "starptautiskās aizsardzības pieteikums" jeb "pieteikums" ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, lai saņemtu bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus Direktīvas [2011/95] darbības jomas, un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

[..]

q) "turpmāks pieteikums" ir starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas ir sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu, tostarp gadījumos, kad pieteikuma iesniedzējs ir skaidri atsaucis savu pieteikumu, un gadījumos, kad atbildīgā iestāde ir noraidījusi pieteikumu pēc tā netiešas atsaukšanas saskaņā ar 28. panta 1. punktu."

7 Minētās direktīvas II nodaļā "Pamatprincipi un garantijas" ir ietverts tās 6.–30. pants. Direktīvas 2013/32 10. panta 3. punkts ir izteikts šādi:

"Dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgās iestādes lēmumi par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem tiek pieņemti pēc atbilstīgas izskatīšanas. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka:

a) pieteikumi tiek izskatīti un lēmumi tiek pieņemti individuāli, objektīvi un taisnīgi;

[..]."

8 Šīs pašas direktīvas 31. pantā ir paredzēts:

"(1) Dalībvalstis apstrādā starptautiskās aizsardzības pieteikumus izskatīšanas procedūrā saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

(2) Dalībvalstis nodrošina, ka izskatīšanas procedūra tiek pabeigta, cik ātri vien iespējams, neskarot atbilstīgu un pilnīgu izvērtēšanu.

[..]

8. Dalībvalstis var paredzēt, ka izvērtēšanas procedūra saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, tiek paātrināta un/vai veikta pie robežas vai tranzīta zonās saskaņā ar 43. pantu, ja:

[..]

e) pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis nepārprotami nekonsekventu un pretrunīgu, nepārprotami nepatiesu vai acīmredzami neticamu informāciju, kas ir pretrunā pietiekami pārbaudītai izcelsmes valsts informācijai, tādējādi padarot viņa prasību nepārliecinošu saistībā ar to, vai viņš ir kvalificējams kā alternatīvās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar [Direktīvu 2011/95]; [..]

[..]."

9 Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

"Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

[..]

d) pieteikums ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi [Direktīvai 2011/95]; [..]

[..]."

10 Šīs direktīvas 40. pantā "Turpmāks pieteikums" ir noteikts:

"(1) Ja persona, kas ir pieteikusies uz starptautisko aizsardzību dalībvalstī, sniedz papildu paziņojumus vai turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī, minētā dalībvalsts pārbauda šos turpmākos paziņojumus vai turpmākā pieteikuma elementus saskaņā ar iepriekšējā pieteikuma izskatīšanu vai saskaņā ar tāda lēmuma izskatīšanu, kas atrodas pārskatīšanas vai pārsūdzības procesā, ciktāl kompetentās iestādes var ņemt vērā un apsvērt visus elementus, kas ir pamatā turpmākajiem paziņojumiem vai turpmākajam pieteikumam.

(2) Lai pieņemtu lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, turpmākais starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek vispirms pakļauts sākotnējai izskatīšanai attiecībā uz to, vai ir konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas attiecas uz pārbaudi, vai viņš ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar [Direktīvu 2011/95].

3. Ja sākotnējā izskatīšanā, kas minēta 2. punktā, tiek konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas ievērojami palielina iespēju pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar [Direktīvu 2011/95], pieteikumu turpina izskatīt saskaņā ar II nodaļu. Dalībvalstis var paredzēt arī citus iemeslus, kuru dēļ turpināt izskatīt turpmāku pieteikumu.

[..]

5. Ja turpmāku pieteikumu tālāk neizskata saskaņā ar šo pantu, to uzskata par nepieņemamu saskaņā ar 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu.

[..]"

11 Minētās direktīvas 42. pantā ir paredzēts:

"(1) Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzēji, kuru pieteikumi ir pakļauti sākotnējai izskatīšanai saskaņā ar 40. pantu, izmanto garantijas, kas paredzētas 12. panta 1. punktā.

(2) Dalībvalstis var noteikt valsts tiesību aktos noteikumus par sākotnējo izskatīšanu saskaņā ar 40. pantu. Minētie noteikumi *inter alia* var:

a) uzlikt pienākumu pieteikuma iesniedzējam norādīt faktus un pierādījumus, kas pamato jauno procedūru;

b) ļaut veikt sākotnējo izskatīšanu, pamatojoties tikai uz rakstiskajiem iesniegumiem, bez personiskās intervijas, izņemot 40. panta 6. punktā norādītos gadījumus.

Minētie noteikumi nepadara neiespējamu pieteikuma iesniedzēju piekļuvi jaunai procedūrai, tāpat arī tie nav par iemeslu šādas piekļuves atcelšanai vai tās ievērojamai ierobežošanai.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējs ir atbilstīgi informēts par sākotnējās izskatīšanas rezultātiem un, ja pieteikums netiks tālāk izvērtēts, par iemesliem, kāpēc tā notiek, un iespējām pārsūdzēt lēmumu vai pieprasīt tā pārskatīšanu."

Nīderlandes tiesības

12 2000. gada 23. novembra *Vreemdelingenwet 2000* (2000. gada Ārvalstnieku likums; *Stb*. 2000, Nr. 495) redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietā, 30.a panta 1. punktā ir paredzēts:

"28. pantā minētais pieteikums piešķirt termiņuzturēšanās atļauju saistībā ar patvērumu var tikt atzīts par nepieņemamu atbilstoši Direktīvas [2013/32] 33. pantam, ja:

[..]

d) ārvalstnieks ir iesniedzis turpmāku pieteikumu, kurā ārvalstnieks nav ietvēris jaunus elementus vai faktus vai no kura neizriet jauni elementi vai fakti, kas var būt nozīmīgi saistībā ar pieteikuma izvērtēšanu;

[..]."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

13 Afganistānas valstspiederīgais LH aptuveni trīs gadus strādāja par šoferi pie kādas Afganistānas iestādes vadītāja. 2015. gada rudenī LH vadītā automašīna vairākkārt uzdūrās slēpņiem, no kuriem šim vadītājam un pašam LH vienmēr izdevās izbēgt. Pēc tam *Taliban* esot vairākkārt sazinājušies ar LH, draudot viņu nogalināt, ja viņš tiem neizdos minēto direktoru. Tad LH atstāja Afganistānu.

14 2015. gada 8. decembrī LH iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Nīderlandē. Valsts sekretārs, kā ticamus novērtēdams LH paziņojumus attiecībā uz darbībām, ko viņš bija veicis kā autovadītājs, kā arī uz *Taliban* slēpņiem, ar kuriem viņš bija saskāries, turpretim uzskatīja, ka LH paziņojumi par viņam adresētajiem individuālajiem draudiem no *Taliban* puses nav ticami.

15 Tādējādi 2017. gada 8. jūnijā valsts sekretārs LH pieteikumu noraidīja. Šis lēmums ir kļuvis galīgs, jo LH pēdējā celtā prasība ar *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) 2018. gada 23. marta nolēmumu tika noraidīta.

16 2018. gada 26. septembrī LH iesniedza turpmāku pieteikumu, kurā viņš mēģināja pamatot paziņojumus attiecībā uz viņam adresētajiem individuālajiem draudiem. Šajā nolūkā viņš iesniedza jaunus dokumentus, tostarp oriģināldokumentus, kuru kopijas viņš bija iesniedzis iepriekšējā procedūrā, proti, ugunsdzēsības dienesta paziņojumu, kas pamatoja viņa paziņojumu, saskaņā ar kuru viņa māja Afganistānā bija tikusi aizdedzināta, kopā ar liecinieku pirkstu nospiedumiem, viņa darba devēja paziņojumu, kā arī darba līguma kopiju.

17 Tā kā valsts sekretārs bija konstatējis tostarp, ka šo oriģināldokumentu autentiskums, balstoties uz dokumentu pārbaudi, nevar tikt konstatēts, viņš ar 2019. gada 30. augusta lēmumu LH turpmāko pieteikumu atzina par nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka ar to vien, ka nav iespējams konstatēt šo dokumentu autentiskumu, pietiekot, lai tos nevarētu uzskatīt par jauniem elementiem vai faktiem.

18 2019. gada 4. septembrī LH par šo lēmumu, kura piemērošana pagaidu noregulējuma ietvaros tika apturēta, cēla prasību iesniedzējtiesā *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Hertogenboshā, Nīderlande).

19 Šajā prasībā LH sniedz paskaidrojumus par apstākļiem, kādos viņš ir ieguvis attiecīgos oriģināldokumentus, kā arī iemeslus, kuru dēļ viņam nebija iespējas tos iesniegt agrāk procedūrā saistībā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Tomēr viņam neesot iespējams pamatot šo dokumentu autentiskumu, ņemot vērā, ka viņa rīcībā neesot nepieciešamo līdzekļu, lai veiktu ekspertīzi šajā nolūkā. Lai gan tas esot tā, lielu daļu minēto dokumentu esot izsniegušas Afganistānas iestādes, proti, Afganistānas Ugunsdzēsības dienests un Afganistānas iestāde, kurā LH strādāja. LH ieskatā neesot saprātīgi starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam noteikt pienākumu pierādīt šādu dokumentu autentiskumu, lai gan valsts sekretāram esot lielākas iespējas veikt šim nolūkam nepieciešamo izziņu, sazinoties ar šīm Afganistānas iestādēm.

20 Iesniedzējtiesa precizē, ka valsts sekretāra veiktā pārbaude nekādā ziņā neliek domāt, ka dokumenti, kurus LH ir iesniedzis sava turpmākā starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatojumam, nebūtu autentiski, tos nebūtu izsniegusi kompetenta iestāde, tie būtu viltoti vai nebūtu pareizi satura ziņā. Tādējādi valsts sekretāram neesot konkrētu šaubu par dokumentu autentiskumu, bet tas tikai uzskatot, ka tam nav iespējams paust par to nostāju. Piedevām valsts sekretārs esot atteicies LH sniegt iespēju tikt personiski intervētam, pirms tā turpmākais pieteikuma ir ticis atzīts par nepieņemamu.

21 Šī tiesa precizē, ka saskaņā ar valsts judikatūru nekādi jauni elementi vai fakti nepastāv, ja nav ticis konstatēts to dokumentu autentiskums, ar kuriem starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs vēlas pierādīt šādu elementu vai faktu pastāvēšanu. Saskaņā ar šo judikatūru šī pieteikuma iesniedzēja ziņā ir pierādīt to dokumentu autentiskumu, ar kuriem viņš pamato savu turpmāko pieteikumu, tomēr tas neliedz valsts sekretāram šajā nolūkā pieteikuma iesniedzējam palīdzēt, pašam veicot šī autentiskuma pārbaudi. Tomēr tas nekādi nemazinot paša pieteikuma iesniedzēja atbildību.

22 Šajos apstākļos iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai pārbaudītu, vai Nīderlandes tiesiskais regulējums un judikatūra atbilst Savienības tiesībām, jēdziens "jauni elementi un fakti" ir jāinterpretē Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punkta izpratnē.

23 Taču jēdziens "elements", lai gan ir ietverts vairākās šīs direktīvas normās, tajā neesot definēts. Tādējādi, interpretējot šo jēdzienu, esot jāatsaucas arī uz Direktīvas 2011/95 4. pantu, kurā neesot paredzēta nekāda atšķirība starp elementiem, kas tiek iesniegti pirmā starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatojumam, un elementiem, kuri tiek iesniegti kā pamatojums turpmākiem pieteikumiem. Neesot pat prasības, ka ir jābūt pierādītam dokumentu autentiskumam, lai tos varētu uzskatīt par "jauniem elementiem vai konstatējumiem [faktiem]". Direktīvas 2011/95 4. panta 2. punktā esot vienkārši norādīts, ka "visa dokumentācija", kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā, ietilpst jēdzienā "sastāvdaļa [elements]".

24 Turklāt, ja oriģināldokumentu ņemšana vērā un pārbaude pēc būtības būtu jānoraida tikai tāpēc vien, ka to autentiskums nevar tikt konstatēts, tas varētu būt pretrunā patvēruma tiesībām, izraidīšanas aizliegumam un tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas paredzētas attiecīgi Hartas 18., 19. un 47. pantā.

25 Visbeidzot iesniedzējtiesa norāda, ka pašreizējā Nīderlandes administratīvajā praksē, kad tiek iesniegts pirmais starptautiskās aizsardzības pieteikums, kompetentā iestāde, novērtējot to, cik ticams ir pieteikuma iesniedzēja stāstījums viņa patvēruma pieteikuma pamatojumam, ņem vērā dokumentus, kuru autentiskums nav konstatēts. Tikai tad, ja šaubas par to autentiskumu rodas turpmāka pieteikuma kontekstā, šīs šaubas ir pamats, lai minētā iestāde automātiski secinātu, ka jauni elementi vai fakti nepastāv, un tas tātad izraisa šāda pieteikuma nepieņemamību.

26 Šajos apstākļos *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Hertogenboshā, Nīderlande) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai tas ir saderīgi ar [Direktīvas 2013/32] 40. panta 2. punktu, skatot to kopsakarā ar [Direktīvas 2011/95] 4. panta 2. punktu, kā arī [Hartas] 47. un 52. pantu, ja dalībvalsts atbildīgā iestāde patvēruma jomā paredz, ka oriģināldokumenti nekad nevar būt jauni elementi vai fakti, ciktāl nav konstatējams šo dokumentu autentiskums? Ja tas nav saderīgi: vai šajā gadījumā tam vēl ir kāda nozīme, ja pieteikuma iesniedzējs turpmāka pieteikuma ietvaros iesniedz dokumentu kopijas vai dokumentus, kas iegūti no objektīvi nepārbaudāma avota?

2) Vai [Direktīvas 2013/32] 40. pants, skatot to kopsakarā ar [Direktīvas 2011/95] 4. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts atbildīgajai iestādei patvēruma jomā ir atļauts, izskatot dokumentus un atzīstot to pierādījuma spēku, nošķirt tos atkarībā no tā, vai dokumenti tiek iesniegti sākotnēja pieteikuma vai turpmāka pieteikuma ietvaros? Vai gadījumā, ja šo dokumentu autentiskums nav konstatējams, dalībvalstij ir atļauts attiecībā uz iesniedzamajiem dokumentiem turpmāka pieteikuma ietvaros vairs nepildīt sadarbības pienākumu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

27 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2011/95 4. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru jebkurš dokuments, ko starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāka pieteikuma pamatojumam, automātiski tiek uzskatīts par tādu, kas nav "jauns elements vai fakts" šīs tiesību normas izpratnē, ja nevar tikt konstatēts šāda dokumenta autentiskums vai ja nevar tikt objektīvi pārbaudīts šāda dokumenta avots.

28 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan vienlīdzības principa prasībām izriet, ka tādas Savienības tiesību normas formulējumam, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās saturu un piemērošanas jomu, visā Eiropas Savienībā parasti ir jāsniedz autonoma un vienveidīga interpretācija, kura ir jānoskaidro, ņemot vērā ne tikai šīs tiesību normas formulējumu, bet arī tās kontekstu un attiecīgajā tiesiskajā regulējumā izvirzīto mērķi (spriedumi, 2020. gada 25. jūnijs, *Ministerio Fiscal* (Iestāde, kas var pieņemt starptautiskās aizsardzības pieteikumus), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, 53. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2021. gada 14. janvāris, *The International Protection Appeals Tribunal* u.c., C-322/19 un C-385/19, EU:C:2021:11, 57. punkts).

29 Tādējādi, pirmkārt, ir jākonstatē, ka Direktīvas 2013/32 40. panta formulējumā jēdziens "jauni elementi vai fakti", kas var pamatot turpmāku pieteikumu, nav precizēts.

30 Otrkārt, runājot par kontekstu, kurā ir ietverta šī tiesību norma, ir jānorāda, ka Direktīvas 2013/32 40. pants kopā ar tās 41. un 42. pantu veido šīs direktīvas III nodaļas "Pirmās instances procedūras" IV sadaļu. Šajā pašā nodaļā ietilpst minētās direktīvas 31. pants "Izskatīšanas procedūra", kura 1. un 2. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis, pirmām kārtām, starptautiskās aizsardzības pieteikumus izskatīšanas procedūrā apstrādā saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas šīs pašas direktīvas II nodaļā, un, otrām kārtām, nodrošina, ka izskatīšanas procedūra tiek pabeigta, cik ātri vien iespējams, neskarot atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu.

31 Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta izpratnē turpmāks pieteikums ir starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko raksturo apstāklis, ka tas ir sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu.

32 Līdz ar to, tā kā turpmāks pieteikums pats par sevi ir starptautiskās aizsardzības pieteikums, dalībvalstis atbilstoši šīs direktīvas 31. panta 1. punktam šādu pieteikumu apstrādā saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas ir izklāstītas minētās direktīvas II nodaļā.

33 Lai gan tas ir tā, ja pieteikuma iesniedzējs turpmāku starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedz, nesniedzot jaunus pierādījumus vai argumentus, dalībvalstis, kā ir noteikts Direktīvas 2013/32 36. apsvērumā un kā izriet no tās 33. panta 2. punkta, var noraidīt šādu pieteikumu kā nepieņemamu atbilstoši *res judicata* principam. Šādā gadījumā būtu nesamērīgi noteikt šīm valstīm pienākumu sākt jaunu pilnīgas izskatīšanas procedūru.

34 Tādējādi Direktīvas 2013/32 40. panta 2. un 3. punktā ir paredzēta turpmāku pieteikumu apstrāde divos posmos. Pirmajā posmā, kuram ir sākotnējs raksturs, tiek veikta šo pieteikumu pieņemamības pārbaude, savukārt otrais posms attiecas uz minēto pieteikumu izskatīšanu pēc būtības.

35 Šis pirmais posms arī tiek veikts divās daļās, katrā no tām pārbaudot atšķirīgus pieņemamības nosacījumus, kas paredzēti šajās pašās tiesību normās.

36 Tādējādi, pirmām kārtām, Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punktā ir noteikts, ka, lai pieņemtu lēmumu par starptautiskās aizsardzības pieteikuma pieņemamību saskaņā ar šīs direktīvas 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, turpmāks pieteikums tiek vispirms sākotnēji izskatīts attiecībā uz to, vai ir konstatēti vai pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis jaunus elementus vai faktus, kas attiecas uz pārbaudi, vai viņš ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95.

37 Tikai tad, ja faktiski pastāv šādi jauni elementi vai fakti salīdzinājumā ar pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu, otrām kārtām, atbilstoši šīs direktīvas 40. panta 3. punktam turpinās izskatīšana attiecībā uz turpmākā pieteikuma pieņemamību, lai pārbaudītu, vai šie jaunie elementi un fakti ievērojami palielina iespēju minētajam pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam šajā statusā.

38 Līdz ar to, kaut gan šiem abiem pieņemamības nosacījumiem ir jābūt izpildītiem, lai atbilstoši minētās direktīvas 40. panta 3. punktam turpmākā pieteikuma izskatīšana varētu turpināties, tie tomēr ir atšķirīgi un nedrīkst tikt sajaukti.

39 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai dokuments, kura autentiskums un patiesums nevar tikt izslēgts, var būt "jauns elements vai fakts" Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punkta izpratnē, lai gan tā autentiskums nevar tikt konstatēts vai tā avots nevar tikt objektīvi pārbaudīts.

40 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, tā kā Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punktā nav paredzēta nekāda atšķirība starp pirmo starptautiskās aizsardzības pieteikumu un turpmāku pieteikumu attiecībā uz to elementu vai faktu raksturu, kas varētu pierādīt, ka pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95, šo pieteikumu pamatojumam norādīto faktu un apstākļu novērtējums abos gadījumos ir jāveic atbilstoši Direktīvas 2011/95 4. pantam.

41 Vispirms šī 4. panta 2. punktā starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatošanai nozīmīgie elementi ir definēti kā "pieteikuma iesniedzēja paziņojumi un visa dokumentācija, kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā attiecībā uz pieteikuma iesniedzēja vecumu, izcelsmi, tostarp attiecīgo radinieku datiem, personu, valstspiederību(-ām) un iepriekšējās dzīvesvietas valsti(-īm) un vietu(-ām), iepriekšējiem patvēruma pieteikumiem, ceļojumu maršrutiem, ceļošanas dokumentiem un iemesliem, kādēļ tiek iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums".

42 Turpinot – Direktīvas 2011/95 4. panta 3. punkta b) apakšpunktā ir noteikts pienākums pieteikuma novērtējumu veikt individuāli, ņemot vērā tostarp dokumentāciju, ko iesniedzis pieteikuma iesniedzējs, neprasot, lai šie dokumenti noteikti būtu autentificēti.

43 Visbeidzot, atbilstoši Direktīvas 2011/95 4. panta 5. punktam, ja pieteikuma iesniedzēja paziņojumos norādīti aspekti, kas ietverti pieteikumā, nav pamatoti ar dokumentāriem vai citādiem pierādījumiem, šiem aspektiem nav nepieciešams apstiprinājums, ja, pirmkārt, pieteikuma iesniedzējs ir pielicis patiesas pūles, lai pamatotu savu pieteikumu, otrkārt, visi attiecīgie elementi, kas ir pieteikuma iesniedzēja rīcībā, ir iesniegti un ir sniegts pietiekams pamatojums attiecībā uz jebkādu citu attiecīgu elementu neesamību, treškārt, pieteikuma iesniedzēja paziņojumi tiek uzskatīti par saskaņotiem un ticamiem un nav pretrunā ar specifisku un vispārēju informāciju, kas pieejama par pieteikuma iesniedzēja lietu, un, ceturtkārt, pieteikuma iesniedzējs iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu pie pirmās iespējas, ja vien pieteikuma iesniedzējs nevar apliecināt, ka viņam bijuši pamatoti iemesli, kāpēc tas nav izdarīts, un ir konstatēts, ka pieteikuma iesniedzējam kopumā var uzticēties.

44 No tā izriet, ka ikviens dokuments, ko pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis sava starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatojumam, ir jāuzskata par tā elementu, kas atbilstoši Direktīvas 2011/95 4. panta 1. punktam ir jāņem vērā, un ka līdz ar to neiespējamība autentificēt šo dokumentu vai jebkāda objektīvi pārbaudāma avota neesamība pati par sevi nevar pamatot šāda dokumenta izslēgšanu no izskatīšanas, kas atbildīgajai iestādei ir jāveic atbilstoši Direktīvas 2013/32 31. pantam.

45 Runājot par turpmāku pieteikumu, dokumenta autentifikācijas neesamība tātad nevar likt automātiski konstatēt šī pieteikuma nepieņemamību, neizvērtējot jautājumu par to, vai šis dokuments ir jauns fakts vai elements, un attiecīgā gadījumā – vai tas ievērojami palielina iespēju pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar Direktīvu 2011/95.

46 Kā būtībā ir norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 62. punktā, šādu interpretāciju apstiprina apstāklis, ka saskaņā ar Direktīvas 2013/32 31. panta 8. punkta e) apakšpunktu pat nepatiesi paziņojumi starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu pamato tikai tad, ja tie padara šo pieteikumu nepārliecinošu, bet tas nozīmē, ka kompetentā iestāde tos iepriekš ir uzskatījusi par pieņemamiem un ir izskatījusi.

47 Treškārt, Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punkta interpretāciju, kas tādējādi izriet no konteksta, kurā ir ietverta šī tiesību norma, apstiprina arī šīs direktīvas mērķi.

48 No Direktīvas 2013/32 3., 18. un 25. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir radīt kopēju Eiropas patvēruma sistēmu, kurā, pirmām kārtām, visiem pieteikuma iesniedzējiem vajadzētu būt efektīvai piekļuvei procedūrām, iespējai sadarboties un pienācīgi sazināties ar kompetentajām iestādēm, lai iesniegtu attiecīgos savas lietas faktus, un pietiekamām procesuālajām garantijām, lai virzītu savu lietu visos procedūras posmos, un, otrām kārtām, lēmumiem par starptautiskās aizsardzības pieteikumiem vajadzētu tikt pieņemtiem, cik drīz vien iespējams, neskarot pieteikumu atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu.

49 Piedevām, runājot par turpmāka pieteikuma pieņemamības pārbaudes procedūru, tās mērķis, kā izriet no Direktīvas 2013/32 36. apsvēruma, ir ļaut dalībvalstīm noraidīt kā nepieņemamu jebkuru turpmāku pieteikumu, kas iesniegts, nepastāvot nekādiem jauniem elementiem vai faktiem, lai tiktu ievērots *res judicata* princips saistībā ar agrāku lēmumu.

50 No tā izriet, ka, izvērtējot jautājumu par to, vai turpmāks pieteikums ir pamatots ar jauniem elementiem vai faktiem, kas attiecas uz pārbaudi, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95, būtu jāpārbauda tikai tas, vai pastāv tādi elementi un fakti šī pieteikuma pamatojumam, kuri nav izskatīti saistībā ar lēmumu par iepriekšējo pieteikumu, un uz kuriem šis lēmums ar *res judicata* spēku nevarēja tikt balstīts.

51 Atšķirīga Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punkta interpretācija, no kuras izrietētu, ka atbildīgā iestāde, sākdama ar posmu, kurā tiek pārbaudīts, vai pastāv jauni elementi vai fakti, veiktu šo elementu un faktu novērtējumu, papildus tam, ka tā izraisītu dažādo šāda pieteikuma izskatīšanas procedūras posmu sajukumu, būtu pretrunā Direktīvas 2013/32 mērķim nodrošināt starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu, cik drīz vien iespējams.

52 Ar šīs tiesību normas interpretāciju tādējādi, ka ar to būtu noteikts – jebkurš dokuments, kas ir iesniegts turpmāka pieteikuma pamatojumam, ir pieņemams tikai tad, ja šis dokuments ir autentificēts, tāpat arī nebūtu ievērots šīs direktīvas mērķis nodrošināt šāda pieteikuma atbilstīgu un pilnīgu izskatīšanu.

53 Līdz ar to tikai turpmāka pieteikuma pieņemamības pārbaudes otrajā posmā, kā tas ir aprakstīts šī sprieduma 37. punktā, atbildīgās iestādes novērtējumam ir jāattiecas uz pārbaudi par to, vai konstatētie vai pieteikuma iesniedzēja iesniegtie jaunie elementi vai fakti ir tādi, kas var ievērojami palielināt iespēju viņam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar Direktīvu 2011/95.

54 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2011/95 4. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru jebkurš dokuments, ko starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāka pieteikuma pamatojumam, automātiski tiek uzskatīts par tādu, kas nav "jauns elements vai fakts" šīs tiesību normas izpratnē, ja nevar tikt konstatēts šāda dokumenta autentiskums vai ja nevar tikt objektīvi pārbaudīts šāda dokumenta avots.

Par otro jautājumu

55 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2013/32 40. pants, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2011/95 4. panta 1. un 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatojumam iesniegto pierādījumu novērtējums var atšķirties atkarībā no tā, vai runa ir par pirmo pieteikumu vai turpmāku pieteikumu, un, otrkārt, ka dalībvalstij ir atļauts nesadarboties ar pieteikuma iesniedzēju, lai novērtētu viņa turpmākā pieteikuma nozīmīgos elementus, ja viņš šī pieteikuma pamatojumam iesniedz dokumentus, kuru autentiskums nevar tikt konstatēts.

56 Iesniedzējtiesa uzdod šo jautājumu, ņemot vērā pašreizējo Nīderlandes administratīvo praksi, kura ir atgādināta šī sprieduma 25. punktā un saskaņā ar kuru tad, kad tiek iesniegts pirmais pieteikums, kompetentā iestāde, novērtējot to, cik ticams ir pieteikuma iesniedzēja stāstījums viņa patvēruma pieteikuma pamatojumam, ņem vērā dokumentus, kuru autentiskums nav konstatēts, savukārt tad, kad tiek iesniegts turpmāks pieteikums, šaubas par šo dokumentu autentiskumu pašas par sevi ir iemesls tam, lai šī iestāde secinātu, ka jauni elementi vai fakti nepastāv, un tas automātiski izraisa šī pēdējā pieteikuma nepieņemamību.

57 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jānorāda, pirmām kārtām, ka no Direktīvas 2013/32 40.–42. panta attiecībā uz turpmākiem pieteikumiem nekādā ziņā neizriet, ka Savienības likumdevējam būtu bijis nodoms ļaut dalībvalstīm paredzēt, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatojumam iesniegto pierādījumu novērtējums varētu atšķirties atkarībā no tā, vai runa ir par pirmo pieteikumu vai turpmāku pieteikumu.

58 Gluži pretēji, kā izriet no šī sprieduma 40. punkta, tā kā Direktīvas 2013/32 40. panta 2. punktā nav paredzēta nekāda atšķirība starp pirmo pieteikumu un turpmāku pieteikumu attiecībā uz elementiem vai faktiem, kas varētu pierādīt, ka pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95, šo pieteikumu pamatojumam norādīto faktu un apstākļu novērtējums abos gadījumos ir jāveic atbilstoši Direktīvas 2011/95 4. pantam.

59 Tādējādi, lai gan apstāklis, ka jau ir tikusi veikta pirmā pieteikuma pilnīga izskatīšana, pamato to, ka dalībvalstis vispirms veic turpmāka pieteikuma pieņemamības sākotnēju izskatīšanu, ņemot vērā it īpaši to, vai pastāv tādi jauni elementi vai fakti tā pamatojumam, kuri attiecas uz pārbaudi, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs saskaņā ar Direktīvu 2011/95, minētais apstāklis turpretim nevar pamatot arī to, ka šajā sākotnējā izskatīšanā netiek veikts šo elementu un faktu novērtējums atbilstoši Direktīvas 2013/32 10. panta 3. punkta a) apakšpunktam, un, kā ir norādīts ģenerāladvokāta secinājumu 65. un 66. punktā, – Direktīvas 2011/95 4. punktam.

60 Otrām kārtām, atbilstoši Direktīvas 2011/95 4. panta 1. punktam attiecīgās dalībvalsts ziņā ir, sadarbojoties ar pieteikuma iesniedzēju, novērtēt nozīmīgos starptautiskās aizsardzības pieteikuma elementus.

61 Ciktāl, kā izriet no šī sprieduma 44. punkta, dokuments, pat tad, ja tā autentiskums nevar tikt konstatēts vai ja tā avots nevar tikt objektīvi pārbaudīts, ir pieteikuma pamatojumam iesniegts elements, attiecīgajai dalībvalstij atbilstoši šai pašai tiesību normai ir pienākums novērtēt šo dokumentu, sadarbojoties ar pieteikuma iesniedzēju.

62 Turklāt šajā kontekstā ir jāatgādina – lai šāda dokumenta iesniegšana varētu izraisīt to, ka saskaņā ar Direktīvas 2013/32 40. panta 3. punktu tiek turpināta izskatīšana pēc būtības atbilstoši tās II nodaļai, nav nepieciešams, lai dalībvalsts būtu pārliecināta, ka šis jaunais dokuments pietiekami pamato turpmāko pieteikumu, bet pietiek ar to, ka minētais dokuments ievērojami palielina iespēju pieteikuma iesniedzējam tikt kvalificētam kā starptautiskās aizsardzības saņēmējam saskaņā ar Direktīvu 2011/95.

63 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 40. pants, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2011/95 4. panta 1. un 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatojumam iesniegto pierādījumu novērtējums nevar atšķirties atkarībā no tā, vai runa ir par pirmo pieteikumu vai turpmāku pieteikumu, un, otrkārt, ka dalībvalstij ir pienākums sadarboties ar pieteikuma iesniedzēju, lai novērtētu viņa turpmākā pieteikuma nozīmīgos elementus, ja viņš šī pieteikuma pamatojumam iesniedz dokumentus, kuru autentiskums nevar tikt konstatēts.

Par tiesāšanās izdevumiem

64 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 40. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu un par piešķirtās aizsardzības saturu, 4. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru jebkurš dokuments, ko starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāka pieteikuma pamatojumam, automātiski tiek uzskatīts par tādu, kas nav "jauns elements vai fakts" šīs tiesību normas izpratnē, ja nevar tikt konstatēts šāda dokumenta autentiskums vai ja nevar tikt objektīvi pārbaudīts šāda dokumenta avots.

2) Direktīvas 2013/32 40. pants, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2011/95 4. panta 1. un 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, starptautiskās aizsardzības pieteikuma pamatojumam iesniegto pierādījumu novērtējums nevar atšķirties atkarībā no tā, vai runa ir par pirmo pieteikumu vai turpmāku pieteikumu, un, otrkārt, ka dalībvalstij ir pienākums sadarboties ar pieteikuma iesniedzēju, lai novērtētu viņa turpmākā pieteikuma nozīmīgos elementus, ja viņš šī pieteikuma pamatojumam iesniedz dokumentus, kuru autentiskums nevar tikt konstatēts.

[Paraksti]